

ma tõ kallal ollid olnud, sest et nende pea-
jomisse läbbi ei olnud raskeks läinud. —
Josep kutsus neid seddamaid jälle nende
illusa käskide warjusse kus nemmad min-
nemaal pühapäeval ollid istunud: ja keif
se hull wõttis sedda kutsumist hea melega
wasto: üks paar keigesuremad jomakoe-
rad ükspäinis veitsid ennast teiste taggant
ära, ja lippasid kõrtsi sisse. Kui nemmad
nüüd keif omma wanna asfemele ollid as-
sunud; siis hakkas Josep seddamaid sest
äppardussest tõnnetema, mis selle ühhe
mehhele oli sattunud, kes kurwaste ühhe
pu naial seljis, ja küsis, mil wiisil kül
selle waese mehhele wähhegi hõlwo woiks
sata? Agga keif se kulla rahwas kostis üh-
hest healest: „Se kullus selle herrissele!
„Kes käskis tedda omma naesega kõrtsis
„istuda ja jua, kui ta pididi ommad lojus-
„sed tassuma! on temma omma koeris-
„se ja holetusse läbbi ommad lojused last-
mud

„nud raisko minna; siis katsugo ta nüüd,
„kuida ta aego saab! Kas meie woime
„sepärrast waewa nähha, et temma koe-
„rust on teinud?“

Josep. Teil on õigus, armas rahwas,
sedda ei woi ükski salgada: sest kes kuria-
tuma tõdd on teinud, se peab õigusse pär-
rast murjatuma tõ nahtlusse kannatama.
Agga siin ei olle mitte kusjamine sest, mis
õigus on, waid sest mis hea suudame, hel-
dusse ja hallastusse polest, seile õnnetuma
mehhele woiks tehha, et temmale wähhegi
abbi saaks?

Üks wanna mees. Kes sesagguse jät-
tisse peäle woib hallastada, kes omma sü-
läbbi raisko lähhab! Üks teine assi olleks,
kui temmale Jummalale nahtlus olleks juh-
tunud; siis olleks igamehhe kohhus, ni
paho abbi tehha, kui agga joudo olleks:
agga nüüd!

Josep. Se on keif tõssi, ja õige moist-
lik